

בבית המשפט העליון

רע"פ 1884/19

לפני: כבוד השופט י' אלרון

המבקש: יצחק לולו שמריז

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בבאר-שבע בע"פ 9-18-10-30081 מיום 30.1.2019 שניתן על ידי כב' הנשיאה ר' יפה-כ"ץ, השופטת ג' לוין והשופט ד' בן-טולילה

המבקש: בעצמו

החלטה

1. בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע (הנשיאה ר' יפה-כ"ץ, השופטת ג' לוין והשופט ד' בן-טולילה) בע"פ 9-18-10-30081 מיום 30.1.2019, במסגרתו נדחה ערעורו של המבקש על הכרעת דינו של בית משפט השלום בקריית-גת (השופט ע' כפכפי) בת"פ 11461-01-15 ו-בת"פ 11612-01-15 מיום 2.5.2018 ועל גזר דינו מיום 3.9.2018.

2. נגד המבקש הוגשו שני כתבי אישום המייחסים לו עבירות של תקיפה סתם נגד בן זוג לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק); איומים לפי סעיף 192 לחוק; תקיפה סתם לפי סעיף 379 לחוק; ותקיפה הגורמת חבלה של ממש נגד בן זוג לפי סעיף 382(ג) לחוק.

3. בית משפט השלום הרשיע את המבקש, לאחר שמיעת ראיות, בביצוע שלוש עבירות של תקיפה סתם נגד בן זוג ובעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש נגד בן זוג, וזיכה אותו מיתר העבירות שיוחסו לו.

נקבע, כי המבקש תקף את המתלוננת בארבעה אירועים שונים בפרק זמן של כשנתיים.

במסגרת האירוע הראשון, תקף המבקש את המתלוננת תוך שהכה אותה עם אגרופו בראשה וגרם לה חבלות של ממש בדמות שריטות בצוואר ובחזה, נפיחות בלסת התחתונה ורגישות בחלק האחורי בצוואר.

למעלה משנה לאחר מכן, במהלך חג הפורים שחל בשנת 2013, תקף המבקש את המתלוננת תוך שאחז בגרונה בשתי ידיו, הצמיד אותה לקיר וחנק אותה.

בחלוף כ-8 חודשים, תקף המבקש את המתלוננת פעם נוספת וסטר לה בפניה.

לבסוף, ביום 30.11.2013 תקף המבקש את המתלוננת ומשך אותה בשערותיה מהמיטה וגרם לחניקתה באמצעות שרשרת שענדה על צווארה.

בית המשפט השלום קבע כי מלבד ארבעת האירועים הללו, לא הוכח כי המבקש ביצע את המעשים הנוספים אשר יוחסו לו בכתבי האישום.

4. בגזר דינו מיום 3.9.2018, קבע בית משפט השלום כי יש לקבוע מתחם עונש אחד לכל העבירות שהורשע בהן המבקש.

במסגרת קביעת מתחם העונש ההולם, עמד בית המשפט על מדיניות הענישה הנהוגה ועל הערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה ממעשיו של המבקש, ובכלל זה שמירה על בטחונו האישי וגופו של הפרט וזכותה של אישה להיות מוגנת מפני אלימות מצד בן זוגה.

כן עמד בית משפט השלום על חומרת מעשיו של המבקש, וקבע כי העבירות בהן הורשע "מלמדות על התנהגות אלימה נמשכת אשר הטילה אימה על המתלוננת והשפילה אותה על ידי משיכה בשיער, סטירה וחניקה". כן צוין כי "אורח החיים של המתלוננת במחיצת הנאשם (המבקש – י' א') היה מאופיין באלימות מילולית הדרתית ואלימות פיזית מצידו".

לאור זאת, קבע בית משפט השלום כי מתחם העונש ההולם את מעשיו של המבקש נע בין "מספר חודשי מאסר שניתן לרצותם בדרך עבודות שירות לבין 12 חודשי מאסר בפועל, בצירוף פיצוי למתלוננת".

5. בקביעת עונשו של המבקש בתוך מתחם זה, התחשב בין משפט השלום לקולא בנסיבותיו האישיות ובפרט במצבו הרפואי, והשית עליו עונש של 4 חודשי מאסר בפועל; עונש של 6 חודשי מאסר על תנאי לבל יעבור עבירה מסוג פשע למשך שנתיים; עונש של 3 חודשי מאסר על תנאי, לבל יעבור עבירת אלימות מסוג עוון למשך שנתיים; וכן פיצוי בסך 20,000 ש"ח למתלוננת.

עוד קבע בית משפט השלום כי נסיבותיו הרפואיות של המבקש אינן מאפשרות את ריצוי עונש המאסר בפועל שהוטל עליו בדרך של עבודות שירות, אולם אין בכך כדי לאפשר "פתח מילוט מעונש מאסר בפועל כאשר הנסיבות מחייבות עונש מעין זה". משכך, הורה בית המשפט כי על המבקש לשאת את עונשו מאחורי סורג ובריח.

6. המבקש ערער על הרשעתו ועל חומרת עונשו לבית המשפט המחוזי בבאר-שבע.

לטענת המבקש, שגה בית משפט השלום משלא ביטל את כתב האישום נגדו, לאחר שתיק החקירה שבמסגרתו הוגש כתב האישום הראשון נסגר מחוסר ראיות בשנת 2013, ופתיחתו מחדש לאחר שהוגשו ראיות חדשות על ידי המתלוננת נעשתה בניגוד להוראות חוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982.

עוד נטען כי הכרעת הדין של בית משפט השלום אשר הרשיעה אותו בחלק מהעבירות שיוחסו לו בכתבי האישום מבוססת על "ממצאים שגויים מעיקרם", בין היתר לנוכח חוסר מהימנותה של המתלוננת בעדותה.

אשר לחומרת עונשו, טען המבקש כי פסילתו מביצוע עבודות שירות על רקע נסיבותיו הרפואיות מפלה אותו לרעה ביחס לנאשמים אחרים; וכי היה על בית משפט השלום להורות לממונה על עבודות השירות לאתר עבורו עבודות שירות המתאימות למגבלותיו הרפואיות.

7. בפסק דינו המפורט והמנומק מיום 30.1.2019, דחה בית המשפט המחוזי את ערעורו של המבקש.

נקבע כי "אין כל ממש" בטענותיו של המבקש ביחס לפתיחתו המחודשת של תיק החקירה, וכי הכרעת דינו של בית משפט השלום מבוססת כדבעי ונתמכת בראיות ובחיזוקים משמעותיים, בעוד שערעורו של המבקש על הכרעת הדין מופנה כלפי קביעות עובדתיות וממצאי מהימנות "ומשכך אינו מגלה עילה ואינו מצדיק התערבות ערעורית".

בהתייחס לערעור על חומרת העונש ציין בית המשפט המחוזי כי מהכרעת הדין של בית משפט השלום עולה "תמונה של מסכת חיים עגומה וקשה שחיה המתלוננת לצד בעלה המתעלל". נקבע כי לנוכח הנזק והסבל שנגרם למתלוננת והעובדה שהמבקש לא נטל כל אחריות על מעשיו, העונש שהוטל עליו אינו מחמיר עמו כלל ועיקר.

8. המבקש לא השלים עם פסק דינו של בית המשפט המחוזי, והגיש את הבקשה שלפניי, בגדרה שב על טענותיו כפי שנטענו בערכאות דלמטה.

9. לאחר שעיינתי בבקשה ובנספחיה, באתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות.

רשות ערעור ב"גלגול שלישי" תינתן במקרים חריגים המעוררים שאלה משפטית עקרונית החורגת מעניינו הפרטי של המבקש, או במקרים שבהם עולה חשש לאי-צדק שיגרם למבקש לרבות עיוות דין.

10. הבקשה שלפניי אינה באה בגדרי אמות המידה האמורות. טענותיו של המבקש, אשר נדונו לעומקן בפני שתי ערכאות ונדחו, ממוקדות בעניינו הפרטי בלבד ולא מעלות כל סוגיה עקרונית. די בכך כדי לדחות את הבקשה.

11. אף לגופו של עניין, איני סבור כי נפל פגם כלשהו בהחלטותיהן של הערכאות הקודמות.

הלכה מושרשת היא כי לרשויות התביעה סמכות רחבה לחזור בהן מהחלטה שלא להגיש כתב אישום (ראו: ע"פ 1551/15 שוליי נ' מדינת ישראל פסקה 19 (6.9.2016)); בג"ץ 844/86 דותן נ' היועץ המשפטי לממשלה, בפסקה 5 לפסק דינו של הנשיא שמגר (10.6.1987)). בנסיבות העניין דנן, אחריתו של דבר מעידה על ראשיתו. לנוכח הרשעת המבקש בביצוע המעשים הקשים כלפי המתלוננת, בדין נפתח מחדש תיק החקירה כנגדו.

12. עבירות אלימות במשפחה הן תופעה נפסדת המהווה נגע רע בחברה, ועל רשויות החוק והמשפט לעשות כל שביכולתן כדי להביא למיגור תופעה זו. כפי שכבר ציינתי במקרה אחר שבא לפניי בע"פ 5307/17 חלאג' נ' מדינת ישראל (12.7.2018):

"בית משפט זה חזר ועמד לא אחת על הצורך לנקוט בענישה מחמירה ומרתיעה בגין מעשי אלימות קשים כמעשיו של המערער בפנינו, בפרט במקרים בהם האלימות מופנית נגד נשים מצד בן זוגם (ראו, למשל, ע"פ 7701/14 אל' טייב נ' מדינת ישראל (16.5.2016)). המדובר בתופעה חמורה ורחבת היקף, המחייבת הטלת ענישה מרתיעה, אשר בנוסף יהא בה כדי לשקף את הפגיעה הקשה שחוות נשים ממעשי אלימות המופעלים עליהם מצד בן-זוגם, בסביבה שאמורה להיות סביבתן הבטוחה והמוגנת" (שם, בפסקה 15).

לאור מדיניות הענישה המחמירה הראויה בעבירות מסוג זה שהורשע בהן המבקש, דומה כי בית משפט השלום הקל עם המבקש בגין נסיבותיו הרפואיות – ואין כל הצדקה להקלה נוספת בעונשו.

13. הבקשה נדחית אפוא. ממילא מתייתרת הבקשה לעיכוב ביצוע.

ניתנה היום, ז' באדר ב' התשע"ט (14.3.2019).

ש ו פ ט